

teatro

ESTRENO EN EL CASAL

AUTOCRITICA DE "ELS PRIMERS SIS-CENTS"

Quan, després d'haver escrit "Els primers sis-cents", em llegia jo mateix l'obra, al ritme que jo hi donava em va semblar que tindria una duració diguem-ne normal. Un cop lliurada als amics del Casal, vaig cometre l'error de no assistir a cap assaig pensant que semblaria que desconfiava de la seva capacitat. Ells, d'altra banda, no van comentar-me cap vegada la conveniència d'escursar res. D'aquesta manera vam arribar al dia de l'estrena i en veure la comèdia, si d'un cantó vaig quedar molt satisfet de la interpretació dels membres del Casal, de l'altra vaig quedar senzillament horroritzat de la llargada que la comèdia agafava. En aquells moments, si hagués pogut, m'hauria fos.

El segon dia En Sebastià Gallart em va dir que havia fet una retallada i que quedaria millor. Però malgrat tot la llargada es va continuar notant i això féu que la comèdia resultés més pesada i reiterativa del que hauria resultat. Per tant, com que de la mateixa manera que passo pel sedaç les coses dels altres m'agrada també passar-hi les meves, crec que tinc el deure de demanar excuses als espectadors, sobretot als que, durant les funcions de la nit, van aguantar estoicament fins al final. Va ser una heroicitat que els agraeixo. No vaig fer altra cosa que pagar la novatada i la manca d'experiència en aquesta matèria.

En conseqüència, he de dir allò dels nens petits: no ho faré més! La pròxima vegada hauré de fer com aquell rector que sabia que feia les prèdiques massa llargues i feia posar el sacristà al primer banc perquè li fes senyes si la cosa s'allargava massa...

Deixant això de banda, vull acabar felicitant ben cordialment a tots els membres del Casal pel seu esforç, per la seva interpretació i per les ganes que van posar perquè tot sortís bé. Realment, considero que ells van complir estupendament.

Joan DOMENECH MONER

El crítico, también novato en cuestiones teatrales, agradece esta ayuda que le aporta el autor de la obra, Doménech Moner, pues en realidad la representación fue un tanto larga; entramos en el Casal a las diez treinta de la noche y salimos a las tres y cuarto del día siguiente.

Aparte de lo del cronometraje, el autor tiene un buen sentido del humor, consustancial con él y que lo utiliza a menudo en las presentaciones o charlas, cuando actúa de Teniente Alcalde o de Ponente de Cultura.

El argumento de la obra no lo describiremos aquí, ya que suponemos que casi todos los auténticos lloretenses habrán asistido a una de las tres representaciones. Destacaremos, después del buen presentador, la desenvoltura y las tablas del primer actor, Salvador Pujós, que llevó el gran peso de la obra, y de los otros actores y actrices, que fueron según orden de aparición en escena: Mariló Baeza, Jaume Pujós, Marina Noguer, Sebastià Gallart, Maria Teresa Valls, Anna Maria Costa, Sebastià Gallart (senior), Carles Sala, Josep Barnés, Josep Planas, María Alsina, Joaquim Colls, Jordi Bonét, Jordi Valls, Narcis Lloveras, Pilar Ollé y Josep Thos, exceptuando la actuación del guía—alguna crítica hay que hacer—, que posiblemente, no hecho al público aún, andaba un tanto "pasmado" en el escenario.

Los decorados de J. Austrich, logrados, tanto la tienda como la discoteca, con sus juegos tubulares de luces montados por J. Bonét. El traspunte M. Austrich, estupendo, pues no se le oyó, como no así la música de ambientación, a cargo de A. Cardona, que efectuó bien su cometido. La dirección, de Sebastià Gallart, buena, aún cuando le recomendamos que sea un poco más duro otra vez con las escenas lentas.

Y ahora... nos meteremos directamente con el autor, animándole a que continúe por este camino, pues aún cuando la obra, por los temas tan localistas de que habla, no puede ser una obra para representarse en otros lugares, sí que es una fórmula popular de llevar el teatro al PUEBLO, y que se sienta partícipe de él. Una obra de este tipo, anual sería necesaria y contribuiría a formar la conciencia de colectividad, de la que estamos tan faltos.

Felicitemos al autor y a la dirección del Casal, por la labor que viene realizando de cara a Lloret.— F. R. C.

CASAL DE L'OBREIRA

MAIG DEL 1977

Auca de «Els primers Sis-cents»

Comèdia en tres actes i quatre quadres original de Joan Doménech i Moner

El Casal, als seus estats, dedica 100 places al públic.

La comèdia de Lloret que fa riu a tort i a dret.

Boliquers preocupats de fer diners a propòsit.

Com que no falten les emesses lleguen als gossos amb llangües.

Els antics establiments nostàlgics dels temps d'abans.

Atraccions, ball i burles ("strip-tease") a algunes parts...

Sis-cents anys de l'Obrera com a notícia del dia.

La història de dos promesos que no estaven mai encesos.

La salera, amb frustracions, que lleguen habebacens.

També hi ha algun cap de best que ha vol arribar-hi.

Unm a casa de per la part d'Estanyol.

Se salten, doncs, el que està Mar a retenir-hi el Casal.

Patrocina Obrera de Santa Cristina